

رنج در امید

دکتر سی. ان. ویلبورن

من اغلب به بچه‌های کلیسای مان از کلاس اولی‌ها تا دانشجویان کالج که فکر می‌کنند تا ابد زنده خواهند بود، صادقانه می‌گویم: "اما این طور نیست." در حقیقت می‌گویم شما خواهید مُرد و احتمالاً قبل از مرگ از لحاظ جسمی هم رنج خواهید کشید. مطمئناً از لحاظ عاطفی رنج خواهید برد، همه‌ی ما در دوره‌هایی از زندگی خود به‌نوعی رنج می‌بریم. ممکن است دچار مشکلات جسمی شویم، از نیازهای فیزیکی محروم شده و یا از لحاظ عاطفی با ناراحتی روبرو شویم که گاهی به دلیل ایمانمان است. خداوند ما می‌فرماید: "در جهان برای شما زحمت خواهد شد. و لکن خاطر جمع دارید زیرا که من بر جهان غالب شده‌ام" (یوحنا ۱۶: ۳۳). زحمت شامل رنج نیز می‌شود.

من مادرم را که زنی خداترس بود، مشاهده می‌کردم که از طرق مختلف رنج می‌برد: غالباً از لحاظ عاطفی وقتی به سه فرزندی که در حال بزرگ کردنشان بود نگاه می‌کرد و می‌دید که در طریق خداوند زندگی نمی‌کنند. رنج او را در غم از دست دادن پدر خوبی که داشتیم، شوهری که پنجاه و هشت سال با او زندگی کرده بود، دیدم. در نهایت شاهد رنج کشیدن او در روزهای آخر عمرش و از دست دادن سلامتی‌اش بودم تا روزی که سرطان جان او را گرفت. در تمام آن روزها او به سادگی به من می‌گفت: "پسرم، من به خداوند اعتماد دارم." این یک شوخی از سر زهد نبود. این کلام ایمان و حقیقی بود. این واقعیت به او کمک کرد تا زندگی‌اش نمونه‌ای از صبر و داشتن یک روحیه‌ی شیرین باشد، تا در تمام آن شرایط و در طول رنج‌هایش مشتاق خدمت نجات‌دهنده‌اش و مشوق دیگران باشد. او با امید آسمان و مسیح زندگی کرد و این برای او یک حقیقت بود. تمامی فرزندان، نوه‌ها و نواده‌ها در روزهای سخت زندگی مادرمان را به یاد خواهند آورد. او با امید مبارکی زندگی کرد، امیدی که در نجات‌دهنده‌اش عیسی مسیح داشت (تیتس ۲: ۱۳).

دو سال پیش پزشکان به ما گفتند که پسر نوزده ساله‌ی ما یک تومور بزرگ در مغزش دارد. مشخص شد که آن "تومور" در مدتی به اندازه‌ی تخم بوقلمون رشد کرده است. در عرض یک هفته سه عمل جراحی انجام شد. اما چهارمین عمل در یک ماه بعد به دلیل جواب ندادن داروها انجام نشد. در اولین شبی که بیماری تشخیص داده شد، با پسرمان صحبت کردیم. از او پرسیدم آیا متوجه جدی بودن موضوع هست؟ او گفت: "بله." به او گفتم: "می‌دانم که حتماً ترسیده‌ای، چون خودم خیلی ترس دارم." او گفت: "پدر، ما برای همه‌چیز به خداوند اعتماد داشته‌ایم، حالا هم می‌توانیم به او اعتماد کنیم." با اشک‌هایم گفتم: "آمین." سپس او گفت: "پدر، من خوب خواهم شد، جدا از هر اتفاقی که بیفتد." نمی‌توانم این ادعا را بکنم که ایمان من و خانواده‌ام آن قدر قوی بود که آن شب و ماه‌های بعد از آن توانستیم کوهی را که در مقابل ما بود جابجا کنیم. ضعیف بودیم. چندین بار دعا کردیم: "ای خداوند عیسی ایمان ما را افزون بساز،" و این کار را کرد. گاهی فقط کمی و گاهی کمی بیشتر. امید ما در خداوند بود و خداوند تمام نیاز ما بود. بله در نهایت خداوند به پسر ما رحم کرد و او به تازگی از کالج فارق‌التحصیل شده و به‌زودی وارد دانشگاه می‌شود. اما حتی اگر خداوند به پسر ما رحم نمی‌کرد... باز هم خداوند را برای امیدی که خدای حاکم در آن ایام به ما بخشیده بود ستایش می‌کردیم.

برای خوانندگان جوان این مقاله: مادر من هشتاد و پنج ساله بود. حتماً رنج قبل از مرگ برای او از دید شما موضوعی پذیرفتنی است. اما پسر من فقط نوزده سال داشت و او هم رنج کشید (همچنان باید داروهایی مصرف کند که عوارض بسیاری دارند). او به‌راحتی می‌توانست بمیرد. اما نکته اینجاست: شما ممکن است در مدرسه توسط کسانی که شما را دست می‌اندازند، رنج بکشید، دوستانی که شیوه لباس پوشیدن شما را مسخره می‌کنند و حتی دوستان صمیمی‌تان ممکن است دوستی خود را با شما قطع کنند. در حالی که بهترین دوست شما همیشه در کنارتان هست حتی اگر با سرطان و تومور مغزی روبرو شوید. البته اگر بهترین دوست شما عیسی باشد. "دوستی هست که از برادر چسبیده‌تر است" (امثال ۱۸: ۲۴) و عیسی می‌گوید که او آن دوست است، "من شما را دوست خود خوانده‌ام" (یوحنا ۱۵: ۱۵). او امید ماست.

مادرم این امید را داشت، چون نجات‌دهنده یعنی عیسی مسیح را می‌شناخت. ایمان او تنها بر عیسی بود. پسر من در رنج‌های خود این امید را داشته، چون او عیسی مسیح، نجات‌دهنده‌ی خود را می‌شناسد. هر دوی آنها کتاب‌مقدس و امیدی را که در مسیح به ما داده شده، می‌شناختند. هر دوی آنها با وفاداری در پرستش‌ها حاضر شدند و از ابزار فیض خداوند، کتاب‌مقدس، دعا و آیین‌ها برکت یافتند. آنها در کلیسا و در مشارکت با دیگر مقدّسین خداوند از محبت خداوند لذت می‌بردند. امید، نه فکر می‌کنم و شاید. امید حقیقی اتفاقی نیست. بلکه با ایمان به مسیح ایجاد شده و رشد می‌کند. دوستان جوان برای رنج‌های آینده به خوبی آماده شوید تا بتوانید با یک زندگی همراه با امید حتی در روزهای سخت، خداوند را تمجید نمایید.

دکتر سی. ان. ویلبورن، شبان ارشد کلیسای پرزبیتری کاوننت در اوک‌ریج ایالت تنسی بوده و استاد کمکی تاریخ کلیسا در دانشگاه الهیات پرزبیتری گرین‌ویل می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبل‌تاک](#) منتشر شده است.